

“De Klepel”

Parochieblad “Sint Willibrordus” Neerkant.

13^e jaargang no10 september 1971

Overlijden Pastoor Gijsbertus Brandsma 11 mei 1971.

Toen pastoor Brandsma 60 jaar was en het hem de zeer grote Leonardus-parochie te Helmond te zwaar werd, was hij een te bezorgd en gelovig priester om op zijn lauweren te gaan rusten. Hij kwam graag naar Neerkant. Al lag het dan niet onder de rook van Helmond, hij hoort dan toch, zoals we zeggen, tot het gewest Helmond. Met alle ijver heeft hij hier zich gegeven aan zijn nieuwe H. Willibrordus-parochie in Neerkant van 13 juli 1958 tot eind oktober 1965. In die zeven jaren heeft hij veel gedaan. Toch bleek de gezondheid niet al te sterk meer bij hem, die zich niet spaarde en zodoende is hij, toen hij nog in Neerkant was, verscheidene keren in het ziekenhuis geweest. Zeker heeft hij “de hulp van leken gehad”, die hij bij zijn installatie “onmisbaar”, noemde. Als later gekomene, die niet alles weten kan, moet ik beginnen met mijn excuus te maken als er wat vergeten is bij de opsomming van zijn werkzaamheden naar buiten. Als we in de “Klepel” schrijven, moeten we allereerst memoreren, dat hij met dit maandelijks parochieblad in september 1958 begonnen is. Een initiatief dat door de Neerkantse mensen nog steeds erg op prijs wordt gesteld. Er is een nieuwe kleuterschool gekomen en de eerste plannen voor een nieuwe lagere school lagen klaar, toen de nieuwe pastoor in 1965 kwam. Uit bezuiniging was het achterwege gebleven; hij zorgde voor een centrale verwarming in kerk en pastorie. Hij heeft de eerste Jeugdraad opgericht en met de steun van velen is de noodkerk omgebouwd tot Jeugdhof. Toen kwamen de verschillende vormen van jeugdwerk. Er werd ook een woning bij de Jeugdhof gebouwd. Kent U nog de St. Anna congregatie? Toen hij pastoor was, kwam het dameskoor tot stand. Hij had bemoeienis met Neerkants Belang. Onbekend en niet te beschrijven is het vele goeds, dat pastoor Brandsma door zijn direct priesterlijk werk in Neerkant heeft gedaan. En zijn belangstelling voor de zieken mag niet onvermeld blijven. Wij moeten hem dankbaar blijven en hem in ons gebed gedenken. Op zaterdag 15 mei was de uitvaart in de door hem gebouwde kerk en hij werd begraven op het nabijgelegen kerkhof in het graf van zijn ouders. Er waren parochianen uit Neerkant, het kerkbestuur en een afvaardiging van Neerkants Belang. Een mooi boeket bloemen: “Parochie Neerkant” lag op de kist. Hieronder volgt de volledige tekst van het bidprentje:

Op 11 mei 1971 is in het St. Lambertus-Ziekenhuis te Helmond in groot geloof overleden de Zeereerwaarde Heer

Gijsbertus Mebius Maria Brandsma

Op 18 juni 1898 werd hij geboren te Roosendaal; op 14 juni 1924 werd hij tot priester van het Bisdom 's-Hertogenbosch gewijd; daarna was hij kapelaan van de parochie St. Lambertus te Helmond; in 1938 werd hij benoemd tot bouwpastoor van de parochiekerk van de H. Leonardus te Helmond; vanaf 1958 was hij pastoor van de parochie Sint Willibrordus te Neerkant tot in 1965. Daarna was hij rustend priester te Helmond.

God riep pastoor Brandsma tot het Priesterschap. Hij aanvaarde deze uitverkiezing als het kostbaarste geschenk van zijn leven, En hij heeft dit Priesterschap waargemaakt door zijn groot Geloof, waarvan hij getuigenis aflegde in zijn woorden van onwankelbaar vertrouwen en door zijn mannelijke vroomheid en genegenheid voor de Heer, die hij zocht en vond in de regelmaat van zijn gebed en zijn opgang naar het altaar. Hij had de woorden van de Heer

begrepen: “Blijft in mij dan blijf ik in U”. Zoals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, maar alleen als zij blijft aan de wijnstok, zo gij evenmin als gij niet blijft in mij”. Vanuit deze wortel heeft hij zijn priesterlijke tocht door ons bisdom en bijzonder door onze stad gevonden; zoals de Heer spreekt: “Ik heb U de taak gegeven om op tocht te gaan en vruchten voort te brengen, die blijvend zijn”. Als jonge priester in Sint Lambertus vond hij nieuwe wegen om de jeugd te vinden en te vormen voor de Heer en schiep hij een gemeenschap rond de Hoogeindsestraat, die tot de dag van heden zijn stempel niet heeft verloren. In de moeilijke en onzekere jaren van onrust en dreigend oorlogsgevaar stichtte hij een nieuwe parochie, die de naam zou dragen van Leonardus, de patroon van de kerk van 's-Hertogenbosch, waar hij kind was geweest en zijn priesterroeping was ontloken en waar hij zijn eerste H. Eucharistie vierde. Leonardus die hij zijn leven lang vereerde om zijn liefde tot het H. Sacrament. Zijn kerk was zijn monument, sterk en groots, dat hem offers en toewijding kostte, maar dat slechts een afspiegeling was van zijn 20-jarige arbeid voor de gemeenschap, die hij rond zijn kerk opbouwde, die altijd waakzaam, altijd zorgend, om aan ieder van zijn parochianen een geestelijk tehuis te geven in school, in speeltuin, in parochiehuis en.....een laatste waardige rustplaats voor degenen, die heengingen uit ons midden.

Toen de taak in de stad hem te zwaar werd en zijn verantwoordelijkheid hem drukte, heeft hij -en wij mogen dit met lof getuigen- zijn laatste jaren aan Neerkant gewijd met eenzelfde frisse energie, die zijn leven kenmerkte. Hij was ook daar herder van zijn schapen, die hem kenden en waardeerden om zijn arbeid en zijn inzicht en zijn zorg voor de jeugd, hoe groot ook het verschil in leeftijd mocht zijn. Moe gewerkt keerde hij terug naar Helmond, dat hem met liefde ontving en waar hij zijn diensten bleef vervullen voor ieder, die hem vroeg. Zijn laatste tocht was een lange tocht van lichamelijk leed, maar hij droeg dit leed, ongebroken en standvastig, zich bewust van het einde dat hij aanvaardde als de bekroning van zijn Priesterschap en dat zijn diepste vreugde volkomen maakte.

Pastoor Brandsma, wij herinneren ons, hoe dankbaar U was voor uw medewerkers, die U hielpen in Uwe priesterlijke arbeid en aan wie U een vaderhuis bereidde in Uw pastorie naar oud gebruik en goede zeden. Wij weten, hoe dankbaar U was voor Uwe trouwe hulp, die Uwe huiselijke zorg in uw leven droeg en die U trouw bleef tot in de jaren van leed tot het einde. Maar velen zullen U met niet minder dankbaarheid gedenken, die de zegen van Uw Priesterschap in hun leven hebben ondervonden.

Bid voor ons in deze tijd en voor Uw stad, opdat wij allen in de Heer verenigd moge blijven. Wij bidden voor U, opdat Uw Geloof in het Licht van Gods glorie zijn loon moge vinden.

Hartelijk dank voor de belangstelling tijdens zijn ziekte, overlijden en de begrafenis ondervonden.

Neven en nichten Brandsma,
Francisca Jacobs, Huisgenote,
F.C.J. Kornuit, ex. test.